

וילך על בטוח...

וילך משה וידבר אל כל ישראל,
 את הדברים האלה, ותודה לשואל.
 בן מאה ועשרים שנה אנוכי היום,
 לא אוכל עוד לצאת ולבוא לשלום.

ויכתוב משה את התורה הזאת,
 ויתנה את הכוהנים נושאי ה' צבאות.
 וגם אל כל זקני ישראל,
 ומייד עבר לצוות על הקהל:

יום הפרישה הוא רגע עצוב,
 כל עם ישראל אל משה קשוב.
 כל אחד חש בצביטה שבלב,
 הפרידה ממשה מלווה בכאב.

מקץ שבע שנים במועד השמיטה,
 בחג הסוכות כך תהיה השיטה:
 הקהל את העם, האנשים והנשים,
 והטף והגר וגם החירשים...

גדולתו של משה ממש כמו מלך,
 את זאת נלמד מהמילה "וילך".
 אחרי שהסתיימה הפרידה הרשמית,
 ירד אל העם... להיפרד גם אישית.

בבוא כל ישראל לראות פני האל,
 תקרא את התורה נגד כל ישראל.
 למען ישמעו ולמען ילמדו,
 את כל דברי התורה הזאת יכבדו.

כאשר השלים משה את דבריו,
 בפני כל העם הניצבים לפניו,
 האנשים חזרו אל ביתם עכשיו,
 הטף והנשים איש לאוהליו.

משה מכיר את צאן מרעיתו,
 אותם הוא מזהיר לפני מותו:
 כי ידעתי כי השחת תשחיתון,
 ולכן הוא נותן להם גם "תיקון":

משה אז הלך כמו אמא אוהבת,
 עבר ברגליו משבט לשבט.
 נפרד מכולם בפשטות גמורה,
 מידת הענווה עליו היא תפורה.

מחבר הוא שירה שתסביר בקלות,
 את הסיבות בגללן יצאו לגלות.
 כשתרצו לחזור ואם בי תאמינו,
 תשירו את השירה בפרשת האזינו...

אייל לר

לא אוכל עוד לצאת ולבוא,
 את הארץ ראיתי מפסגת הר נבו.
 אך לא אעבור את הירדן הזה,
 מנהיג אחר את העבודה יעשה.

ויקרא משה ליהושע ויאמר אליו:
 חזק ואמץ יהושע, כאן ועכשיו.
 כי אתה תבוא את העם הזה,
 אל הארץ המובטחת על פי החוזה...

וה' אלוקים ההולך לפניך,
 לא ירפך ולא יעזבך.
 לא תירא ולא תחת,
 את יהושע מרגיע משה כאחת.